

Nikdar se ne bo končala kraljevska tišina, gremo na pot spoznavno in na pot zavojevalno.

Nesemo načrte za nove templje in težko kamenje za njihove temelje, merila, šestila in orodja zidarska.

Čuvamo pečat povelja in ziblremo čut za izbero pravilne težnosti, gledamo barve, luči in poslušamo utripanje ptic ter šumenje Duha.

Prisega je resnična, naša zvestoba je kakor roža, ki cvete skozi vsa nebesna znamenja.

Kar ljubi in obnavlja zvestobo, je kakor lep dijakon na oltarni preprogi.

Kar prorokuje in v srebrni rog govori, je kakor veliki točaj velikega kralja.

Glejte, jaz hočem prijeti za svetli vrč in nazdraviti bratu ob svoji desnici in bratu ob svojem levem ramenu.

Moja roka se od zlate teže trese in od groze veličastne trepeta in oči so od blestenja solzne, ko kričim spoznanje.

Zdravstvujte, hlapci zaznamovani, dajmo čast in hvalo Prvemu in Zadnjemu.

Čast bodi Očetu in Sinu in Duhu Svetemu, kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vselej in vekomaj, amen, amen, amen.

Začenjam znova pesem hvalnico.

VEČERI

ZDRAVKO OCVRK

Večeri so kot dobre matere.
Skrbno ovijajo nas s temnim plaščem
in v molku sanj bede nad nami.

So kot grobovi tihi, dobri,
kjer trudni legamo k počitku
po dolgih, težkih dneh življenja.